ὀπτασία ἐπέρασε γοργά ἀπό μπρός της, σάν ἀστραπή. Ἐσκέφθηκε τὴν πειρατικὴ ζωή, τὴ γεμάτη ἀπὸ κινδύνους, ἀπὸ μάχες καὶ περιπέτειες. Καὶ ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἐπλάτυνε τὸ πρόσωπό της. Δὲν θὰ μποροῦσε πειὰ νὰ ἐπιθυμήση τίποτε κολύτερο ἡ πληγωμένη ψυχή της. Καὶ ἀποχρίθηκε ἀπωφασιστικά :

— Ἔρχομαι !

Καὶ ἔτσι, ἄρχισε τὸ πειρατικὸ στάδιο τῆς ἄφοβης αὐτῆς τυχοδιωκτρίας.

***

Οἱ σύντροφοί της οἱ πειραταὶ ἤξευραν πὼς εἶχαν νὰ κάμουν μὲ μιὰ γυναίκα. Ἀλλὰ μὲ μιὰ γυναίκα, ποὺ ζοῦσε, ποὺ πολεμοῦσε καὶ συμπεριφερότανε σὲ ὅλα σὰν ἄνδρας. Σὰν ἄνδρας... μέχρις ὅτου καὶ πάλι ἡ Μαίρη ἀγάπησε !

Δὲν ἦταν οὔτε πειρατής, οὔτε ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν αὐτὸς ποὺ κατέκαυσε τὴν καρδιὰ αὐτῆς τῆς πρωτότυπης γυναίκας. Ἦταν ἕνας νέος, ἕνας ὡραιότατος νέος, ποὺ οἱ πειραταὶ ἐκρατοῦσαν αἰχμάλωτο ἐπάνω στὸ καράβι τους. Ἡ Μαίρη διάβασε μιὰ μέρα τὸ ἡμερολόγιό του καὶ τὸν συμπάθησε. Τοῦ ἄνοιξε τότε τὴν καρδιά της καὶ τοῦ ἀφοσιώθηκε. Ἀλλὰ πόσο δραματικὸς ἐστάθηκε αὐτὸς ὁ ἔρωτάς της.

Μιὰ μέρα ὁ ἀγαπημένος της ἐφιλονίκησε μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς πειρατάς, ποὺ τὸν εἶχε προσβάλη. Δὲν ἐκρατήθηκε καὶ τὸν χτύπησε. Δέκα πειραταὶ ὥρμησαν ἐπάνω του τὴν ἴδια στιγμὴ γιὰ νὰ τὸν ξεσχίσουν. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάσθηκε ὁ ἀρχηγὸς καὶ τοὺς ἐκράτησε.

— Μὴν τὸν πειρόξετε, ἐφώναξε μὲ τὴ βροντερή του φωνή. Εἶνε ἀνάξιο γιὰ σᾶς, δέκα ἄνθρωποι νὰ πέσετε ἐπάνω σ' ἕναν. Ἂν ἐπρόσβαλε τὸ σύντροφό μας, ἂς μονομαχήσουν οἱ δυό τους. Ἐμπρός, τραβηχθῆτε πίσω !

Οἱ πειραταὶ ἀποτραβήχθηκαν συμμαζεμένοι. Ἡ μονομαχία ὡρίσθηκε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ. Ἀλλ' ὅλη τὴ νύχτα ἡ Μαίρη δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. Ἔτσι λοιπὸν θὰ ἐτελείωνε κι' αὐτὴ ἡ ἀγάπη της ; Ὁ πειρατὴς ἤτανε δοκιμασμένος πολεμιστής, δυνατός, γιγαντόσωμος ἄνθρωπος. Ὁ ἀγαπημένος της ἦταν πολὺ νέος, πολὺ ἄπειρος στὰ ὅπλα. Ἴσως νὰ μὴν ἔζοῦσε πειὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ. Ἴσως νὰ ἔβλεπε ἀκίνητο τὸ σῶμα του, μὲ τὴ θανατερὴ χλωμάδα χυμένη στὸ πρόσωπό του !...

Ἀλλ' ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη αὐτό, δὲν ἔπρεπε μὲ κανέναν τρόπο νὰ γίνη... Ἐσηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὸν πειρατή. Τὸν ἐξύπνησε καὶ τοῦ εἶπε, περήφανη, ἀποφασιστική :

— Καταλαβαίνεις γιατὶ ἤρθα... Ὀρκίσου μου πὼς δὲν θὰ σκοτώσης τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπῶ ! Ὀρκίσου .. γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἐγὼ νὰ τὸν σκοτώσης !

Ὁ πειρατὴς τὴν ἐκύτταξε χαμογελῶντας. Ἄρχισε νὰ τὴν κοροϊδεύη. Ἡ Μαίρη ἔγινε τρελλὴ ἀπὸ τὸ κακό της καὶ ὥρμησε ἐπάνω του. Ὁ πειρατὴς ἐτράβηξε ἀπὸ τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὴν χτυπήση. Ἡ Μαίρη τράβηξε τὸ πιστόλι της, τὸν πυροβόλησε καὶ τοῦ φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά ! Ὁ πειρατὴς ἐκλονίσθηκε καὶ σωριάσθηκε χάμου νεκρός !...

— Τὸν σκότωσα ! ἐφώναξε ἡ Μαίρη Ρήντ στοὺς πειρατὰς ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως ἐκεῖ καὶ εἶδαν τὸ πιστόλι νὰ καπνίζη ἀκόμα στὸ χέρι της. Τὸν σκότωσα γιὰ νὰ μὴν σκοτώση ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπῶ !...

— Ἀφῆτε ἥσυχη αὐτὴν τὴν γυναίκα ! ἐπρόσταξε τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν. Καὶ πετάξτε αὐτὸ το πτῶμα στὴ θάλασσα !

Ὕστερ' ἀπ' τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἡ τυχοδιώκτρια ἔφυγε ἐλεύθερη ἀπ' τὸ πειρατικὸ πλοῖο, μὲ τὸν ἀγαπημένο της.

***

Οἱ ἱστορικοὶ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν ὅτι μαζὶ μὲ τοὺς πειρατὰς ποὺ ἐπῆραν χάρη ἀπὸ τὸ βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Γεώργιο Β' στὰ 1717 ἦταν καὶ μιὰ γυναίκα, ἡ Μαίρη Ρήντ. Φαίνεται πὼς ἡ τυχοδιώκτρια αὐτὴ δὲν ἔζησε πολὺν καιρὸ μὲ τὸ νέο ποὺ εἶχε ἀγαπήση καὶ πὼς εἶχε ξαναρχίση πάλι τὴν πειρατικὴ της ζωή. Πῶς ὅμως ἔγιναν ὅλα αὐτὰ καὶ πῶς ἐτελείωσε τὴ ζωή της, ἔπειτα ἀπὸ τὴ βασιλικὴ ἀμνηστεία ποὺ πῆρε ἡ παράξενη αὐτὴ γυναίκα, αὐτὸ μᾶς εἶνε ἄγνωστο γιατὶ τίποτε δὲν ἀναφέρουν οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς. Εἴχανε χάση τὰ ἴχνη της...

ΒΑΛΔΕΜΑΡ ΚΕΛΛΕΡ

ΟΙ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φανταστῆ κανεὶς πόσα πράγματα βρίσκουνται κάθε μέρα στό Παρίσι, στὸ δρόμο ἢ στ' ἀμάξια. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα τὰ ξεχνοῦν διάφοροι καὶ διάφορες —κυρίως διάφορες—ἀφηρημένες, ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Τὰ συγκεντρώνει λοιπὸν ἡ ἀστυνομία καὶ τὰ φυλάει σὲ μιὰ μεγάλη ἀποθήκη. Τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ εἶνε μουσικὰ ὄργανα, βιβλία, μαντήλια, σάλια, μαγειρικὰ σκεύη, τεχνιτὰ ἄνθη, ὀμπρέλες, πέπλοι, μπαστούνια, βεντάγιες, πορτοφόλια, χρήματα, ρολόγια, βραχιόλια, σκουλαρίκια, δαχτυλίδια καὶ ἄλλα κοσμήματα. Μετὰ παρέλευσιν δώδεκα μηνῶν, ἂν δὲν ζητηθοῦν ὅλ' αὐτὰ ἀπ' τοὺς κατόχους των, τὰ δίνουν σ' ἐκεῖνον ποὺ τὰ βρίσκει.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΑΝΤΕΡΣΕΝ)

Ἐκεῖ ποὺ ὁ δρόμος κάνει μιὰ καμπὴ
Στέκει ὄμορφα ἕνα μικρὸ σπιτάκι
Στραβοὶ λίγο οἱ τοῖχοι κ' ἡ σκεπὴ
Καὶ τόσο δὰ ἕνα παραθυράκι.
Γέρνει ἀπ' τὰ χρόνια ἡ πόρτα ἡ χαμηλὴ
Χαρούμενο γαυγίζει τὸ σκυλλί,
Πουλάκια τραγουδοῦνε χαρωπά,
Ὁ ἥλιος ξεψυχάει... καὶ τὰ λοιπά !

Στὸν κόκκινο τὸν ἥλιο τοῦ βραδυοῦ,
Στὸ παραθῦρι ἡ μάνα καθισμένη
Λίνει τὸ στῆθος τοῦ μικροῦ παιδιοῦ
Κ' ἔχει ἀπ' τὸν ἥλιο ὄψι φλογισμένη
Τ' ἀγόρι δροσερὸ κοὶ παχουλό,
Σᾶν μῆλο μαγουλάκι στρογγυλό.
Χαϊδευτικὰ ἡ μαμὰ του τοῦ χτυπᾶ
Τὰ πόδια τὰ μικρὰ... καὶ τὰ λοιπά.

Ἡ γάτα καμπουριάζει τὸ κορμί,
Μὰ ξάφνου μία μτίγα τὴν πειράζει.
Τὴν διώχνει μὲ τὸ πόδι της μ' ὁρμὴ.
Σᾶν σύλικος καὶ πάλι καμπουριάζει
Ἡ μάνα τὸ παιδάκι της φιλᾶ,
Ποὺ τὰ ματάκια του ἤτυχα σφαλᾶ
Καὶ βλέπει στ' ὄνειρό του χαρωπὰ
Ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ... καὶ τὰ λοιπά.

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗΣ...

(*Τοῦ Δανοῦ ποιητοῦ* **Β. Ρέζε**)

Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνης ἀλλουνοῦ γυνοῖκα ἐσύ,
Σᾶν μεγάλο πανηγῦρι γαρωπὰ θὰ τὴν γιορτάσω·
Θὰ γεμίσω τὸ ποτῆρι ὡς ἀπάνω μὲ κρασὶ
Καὶ μ' εὐχὲς θερμὲς γιὰ σένα ὡς τὸν πάτο θὰ τ' [ἀδειάσω...

Θὰ τὸ πιῶ τί; τὴν ὑγειά σου, στὴν ὑγειά σου καὶ [θὰ πῶ :
«Στὸ καινούριο σπίτι πάντα εὐτυχία καὶ γαλήνη !
Θάν' ἡ μέρα αὐτὴ γιὰ μένα πανηγῦρι χαρωπό,
Ἂν κ' ἡ δύστυχη καρδιά μου πικρὰ δάκρυα θὰ [χύνη.

Βαρειὰ λύπη θὲ νὰ νοιώσω ἂν σὲ δῶ μ' ἄλλον [μαζύ
Τῆς ζωῆς ν' ἀκολουθήσης τὸ ταξεῖδι εὐτυχισμένα.
Μὰ βαρύτερη, ὅταν ξέρω, ἡ ἀγάπη μου πὼς ζῆ
Ἔρημη στὸν κόσμο τοῦτο καὶ μονάχη, σᾶν ἐμένα !...

ΑΥΤΟ 'ΝΑΙ ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(*Τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ* **Θωμᾶς Μοὺρ**)

Αὐτὸ 'ναι τὸ στερνὸ τὸ τριαντάφυλλο
Τῆς ἐποχῆς, ποὺ μόνο ἀνθεῖ ἀκόμα,
Καὶ βλέπει ὁλόγυρά του, μόνο κι' ἄφυλλο.
Τ' ἀδέλφια του, ποὺ κοίτονται στὸ χῶμα !
Δὲν ἄφησε ἄλλο τοῦ Βορηᾶ τὸ σάρωμα
Τριαντάφυλλο σιμά, ποὺ νὰ τοῦ μειάζη
Καὶ ποὺ μαζὺ μ' αὐτὸ νὰ χύνη τ' ἄρωμα
Ἢ καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ ν' ἀναστενάζη.

Ὄχι, δὲν θὰ σ' ἀφήσω μόνο κι' ἄφυλλο
Νὰ τυραννιέσαι πάνω στὸ κλαδί σου.
Κοιμοῦνται τὰ συντρόφια σου, τριαντάφυλλο,
Καὶ σὺ μαζὺ τους πήγαινε κοιμήσου.
Μὲ πόνο ἕνα ἕνα τά φυλλάκια σου
Στὸ χῶμα τὰ σκορπῶ, τὰ βελουδένια.
Ἐκεῖ, ποὺ μαδημένα τ' ἀδελφάκια σου
Κοιμοῦνται χωρὶς λύπη, χωρὶς ἔννοια.

Καὶ μένα ὅταν τὰ μάτια μου θὰ κλείσουνε,
Ὅταν ἀγάπη πειὰ δὲν θὰ μοῦ μένη,
Κι' ἀπ' τὶς μορφές, ποὺ ἀνθοῦν γύρω μου, ἀρχί- [σουνε
Μιὰ μιὰ νὰ σβύνη ἐμπρός μου μαραμένη.
Σᾶν ἡ πιστὲς καρδιὲς ποὺ σ' ἀγαπήσανε
Καὶ χτύπαγαν στὸ πλάϊ τῆς δικῆς σου,
Μέσα στὸ κοῦφο χῶμα ἐσαπίσανε
Τί σέρνεις πειὰ στὸν κόσμο τὴ ζωή σου ;

Μεταφρ. **Ν. Χατζιδάκη**